

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.238 van 10 juli 2012
in de zaak A. 199.215/XII-6502**

In zake: Marc DE DECKER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Flamey en Joost Bosquet
kantoor houdende te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de UNIVERSITEIT ANTWERPEN,
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jim Deridder
kantoor houdende te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 210 A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 februari 2011, strekt tot de nietigverklaring van “het Besluit van de raad van bestuur van de Universiteit Antwerpen dd. 16 december 2010 om zich aan te sluiten bij de beoordeling van de kandidaten en de bijhorende motivering zoals voorzien in het verslag van de selectiecommissie en in het advies van de faculteitsraad rechten van 12 oktober 2010, waarbij de kandidatuur van [Marc De Decker] voor de functie van deeltijds (10%) zelfstandig academisch personeel voor het vak Publiekrechtelijke vraagstukken inzake transport- en maritiem recht bij de faculteit rechten met een opdracht van onderwijs, onderzoek en dienstverlening voor een periode van 3 jaar en met ingang van 1 januari 2011 als derde werd gerangschikt en de kandidaturen van twee andere voorgedragen kandidaten in meer gunstige volgorde werden aangehouden voor aanstelling”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 213.208 van 12 mei 2011 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 juni 2012.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bert Van Weerdt, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Jim Deridder, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 8 juni 2010 wordt bij de faculteit Rechten van de Universiteit Antwerpen een vacature bekendgemaakt voor een deeltijdse betrekking van 10% in het domein “publiekrechtelijke vraagstukken inzake transport- en maritiem recht”. De opdracht en het gewenste profiel zijn als volgt beschreven:

“Opdracht:

- u doceert het opleidingsonderdeel ‘Publiekrechtelijke vraagstukken inzake transport- en maritiem recht’ in de PAVO Transport- en maritiem recht (30 cu, 3 stpn., tweede semester)
- u bent bereid het opleidingsonderdeel in het Engels te doceren
- u begeleidt studenten bij de meesterproef Rechten (Master Rechten, 45 cu, 18 stpn.)
- u bouwt onderzoek uit in het domein van het transport- en maritiem recht
- u initieert en begeleidt doctoraal onderzoek
- u besteedt bijzondere aandacht aan het aantrekken van externe financiering
- u kan belast worden met taken van dienstverlening.

Profiel:

- u bezit een diploma van master in de Rechten en een doctoraat op proefschrift in de Rechten
- uw onderwijs- en onderzoekskwaliteiten sluiten aan bij de beleidslijnen van de universiteit en de faculteit.”

Verzoeker dient zijn kandidatuur in, naast M. en Steven Van Garsse.

3.2. Op 27 september 2010 draagt de adviescommissie voor deeltijdse ZAP-vacatures van de faculteit rechten drie kandidaten voor in de volgende volgorde van voorkeur: 1. Steven Van Garsse, 2. M., 3. Marc De Decker.

De motivering hiervoor luidt:

“Op basis van de gevoerde bespreking en vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten, in het bijzonder hun affiniteit met het domein van de vacature, hun onderrichtservaring, hun visie op de aanpak van het betrokken opleidingsonderdeel, de onderwerpen waarin zij verdere mogelijkheid tot onderzoek zien, en hun beschikbaarheid, formuleert de decaan het hierna volgende voorstel van rangschikking
[...]

Marc De Decker (°1961) is licentiaat in de rechten (1984, UA, O, O, O, O, GO). Hij behaalde het diploma GAS Maritieme wetenschappen (1993, UA, GGO). In 2003 promoveerde hij aan de UIA tot doctor in de rechten op een proefschrift over 'Juridische aspecten van codificatie en harmonisering van Europese internationale rivierenregimes'. Sinds 1984 is hij advocaat. Hij was van 1986 tot 1995 assistent aan de faculteit rechten (UFSIA) en van 2003 tot 2007 docent zee- en vervoerrecht aan de Lessius Hogeschool, waar hij ook thesissen opvolgde als promotor en assessor. Hij was herhaaldelijk gastdocent aan ITMMA in de gespecialiseerde opleiding Zee- en binnenvaart (2006-2007). Hij werkte mee aan verschillende onderzoeksopdrachten en gaf meerdere voordrachten in het kader van het scheepvaart- en transportrecht.

Marc De Decker is in het vakgebied van het scheepvaart- en transportrecht de auteur van een aantal wetenschappelijke publicaties die echter hoofdzakelijk van oudere datum zijn dan deze van de hoger gerangschikte kandidaten. Zijn publiekrechtelijke expertise is, in vergelijking met de andere kandidaten, minder breed. Vanuit zijn praktijkervaring wordt hij met diverse thema's uit het scheepvaart- en transportrecht geconfronteerd maar geeft hij blijk van een minder ruime benadering van de publiekrechtelijke aspecten. Bij de eerste twee gerangschikte kandidaten is die visie, voortvloeiend uit een grotere bewezen onderwijs-, onderzoeks- en praktijkervaring prominenter aanwezig. Bijgevolg wordt hij als derde kandidaat gerangschikt.

[M. ...] Om deze redenen wordt zij als tweede kandidate voorgedragen. Steven Van Garsse (° 1976) is licentiaat in de rechten (1999, UA; 0, V, 0, 0, GO). In 2006 promoveerde hij aan de UA tot doctor in de rechten op een proefschrift over 'De concessie in het raam van de publiek-private samenwerking'. Hij was voltijds wetenschappelijk medewerker en daarna voltijds assistent aan de UIA (1999-2006). Sinds 2006 is hij bij de Vlaamse Gemeenschap aangesteld als voltijds manager van het Vlaams Kenniscentrum PPS. Sinds 2008 is hij deeltijds docent (15%) aan de UA voor de Grondige studie 'Instrumentarium van de overheid'. Bij AMS is hij sinds 2008 academisch verantwoordelijke PPS (20%). Hij behaalde in 2007 de Prijs van de Vlaamse vereniging voor aanbestedingsrecht. Hij is hoofdredacteur van 'Verzelfstandiging en samenwerking op lokaal vlak' (Brussel, Politeia, losbladig). Hij is redactielid van European Public Private Partnerships Law Review, van de reeks Staats- en bestuursrecht (Brussel, Larcier) en van het Tijdschrift voor aanbestedingsrecht (Den Haag). Hij is de auteur van meerdere wetenschappelijke publicaties in het domein van het publiekrecht, voornamelijk met betrekking tot publiek-private samenwerking. Hij is secretaris en expert in de 7 DAM-werkgroepen voor de Oosterweelverbinding. Hij is tevens lid van: de studiegroep voor de publiek-private comparator inzake het project Kanaal Gent-Terneuzen, het aanbestedingsteam en van de ambtelijke werkgroep belast met het opzetten van een systeem van wegbeprijzing in Vlaanderen, diverse werkgroepen inzake de versnelling van investeringsprojecten in Vlaanderen en de stuurgroep inzake de projecten 'Vlaamse Baaien' en 'Ecorise'. Van 2006 tot 2008 was hij expert en lid

‘Informal Public Private Partnerships (PPP) exchange expert meetings’ (Europese Commissie Directoraat-Generaal Transport en Vervoer). Sinds 2008 is hij lid van het Team of Specialists on PPP van de UNECE (United Nations Economic Commission for Europe).

Hoewel Steven Van Garsse over een beperktere specialisatie in het maritiem recht als zodanig beschikt, heeft hij zowel vanuit zijn academisch onderzoek als vanuit zijn dienstverlening en praktijkervaring van alle kandidaten de meest omvattende kennis van publiekrechtelijke aspecten van haven- en transportbeheer. Bovendien kan hij, meer dan de beide andere kandidaten, een bijzonder sterke link met de praktijk voorleggen door zijn betrokkenheid bij een ruim aantal voor het te begeven domein relevante werkgroepen. Dit garandeert een publiekrechtelijk bredere en actuele insteek voor de invulling van de academische opdrachten in het domein van de te begeven vacature. Om deze redenen wordt hij als eerste kandidaat gerangschikt.”

3.3. Op 1 oktober 2010 beslist de selectiecommissie het voorstel, de rangschikking en de motivering van de adviescommissie over te nemen.

3.4. Op 12 oktober 2010 aanvaardt de faculteitsraad de voordracht door de selectiecommissie en maakt hij de daarin opgenomen beoordeling, rangschikking en motivering tot de zijne.

3.5. Op 16 december 2010 sluit ook de raad van bestuur van de Universiteit Antwerpen zich aan bij de beoordeling en de rangschikking van de kandidaten en de motiveringen door de selectiecommissie en stelt hij Steven Van Garsse aan tot deeltijds (10%) docent met een opdracht van onderwijs, onderzoek en dienstverlening in het domein publiekrechtelijke vraagstukken inzake transport- en maritiem recht bij de faculteit Rechten voor een periode van drie jaar. Dit is het bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid en nadere precisering van het voorwerp van het beroep

Exceptie

4. Verwerende partij werpt in de memorie van antwoord een exceptie van gebrek aan belang in hoofde van verzoeker op. Verzoeker zou niet uitdrukkelijk de nietigverklaring hebben gevorderd van de aanstelling van Steven Van Garsse, zodat een eventuele vernietiging zijn aanstelling onverlet zou laten.

De benoemde kandidaat heeft trouwens zijn functie intussen opgenomen. Of verzoeker, na verbetering van zijn rangschikking tot tweede kandidaat, ooit nog binnen de huidige termijn van aanstelling geroepen kan worden om de functie te vervullen bij gebeurlijk ontslag van S. Van Garsse, is te hypothetisch om het belang te kunnen ondersteunen. Bovendien heeft de vacature niet in een werfreserve voorzien.

5. Verzoeker repliceert hierop in de memorie van wederantwoord dat zowel de rangschikking van de kandidaten als de aanstelling van S. Van Garsse voortvloeien uit hetzelfde besluit, dat het voorwerp van het beroep uitmaakt en dat daarenboven uit het geheel van het inleidend verzoekschrift duidelijk valt af te leiden dat de aanstelling van S. Van Garsse wordt bestreden.

Beoordeling

6. Zoals de Raad van State reeds meermaals heeft aangenomen, zo in de arresten nr. 67.850 van 29 augustus 1997 inzake Moreels, nr. 113.784 van 17 december 2002 inzake Mampaey, nr. 114.914 van 23 januari 2003 inzake Demuyne en nr. 206.214 van 1 juli 2010 inzake Hoste, moet -tot bewijs van het tegendeel- worden aangenomen dat wie zoals verzoeker voor zichzelf een betrekking wil, onvermijdelijk ook wil dat wie deze betrekking heeft gekregen eruit verwijderd wordt om voor hem plaats te maken. Zoals verzoeker het terecht opmerkt, blijkt die intentie duidelijk uit de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift en de memorie van wederantwoord laat aan die nog steeds volgehouden bedoeling van verzoeker overigens geen twijfel.

Het beroep moet dan ook worden geacht *ab initio* tegen de aanstelling van Steven Van Garsse te zijn gericht en die aanstellingsbeslissing tot voorwerp te hebben, zodat de exceptie niet wordt aangenomen.

7. Verzoeker spreekt dan weer niet tegen dat de aan die aanstelling voorafgaande rangschikking niet strekt tot de samenstelling van een werfreserve en hij merkt in de memorie van wederantwoord op dat S. Van Garsse ondertussen de betrekking heeft aanvaard en ze heeft opgenomen.

De kritiek die verzoeker dan specifiek heeft bij de appreciatie van de titels en verdiensten van M. kan onbesproken blijven. Ze is immers in de geschetste omstandigheden niet van aard om de aanstelling van S. Van Garsse, die hiervóór als voorwerp van het beroep is aangemerkt, te doen wankelen. Verzoeker is dan ook zonder belang bij grieven die enkel van aard zijn om de beoordeling van de tweede gerangschikte onderuit te halen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

8.1. Het eerste middel is “genomen uit de schending van art. 5 en 16 Statuut zelfstandig academisch personeel, art. 90 Decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en niet discriminatiebeginsel, het patere legem beginsel, het materiële motiveringsbeginsel, art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit ontstentenis van de rechten vereiste feitelijke en juridische grondslag”.

8.2.1. In een *eerste onderdeel* van het eerste middel argumenteert verzoeker dat de objectiviteit van de procedure werd geschonden, doordat verweerende partij bij de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten een essentieel bestanddeel van het opleidingsonderdeel als bijkomstig heeft beschouwd. Omgekeerd gaat de voorkeur naar ervaring in het publiek recht, “deelaspecten die slechts de invalshoek aangeven waarbinnen een ander soort recht, zijnde het transport- en maritiem Recht zal worden benaderd”, boven ervaring in het hoofdaspect transport- en maritiem recht. Het “vakgebied” zoals bepaald in artikel 90 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap (hierna ook: het universiteitendecreet) betreft volgens verzoeker overduidelijk het transport- en maritiem recht en geenszins het zuiver publiekrecht.

Aan de referenties van S. Van Garsse die betrekking hebben op het deelaspect werd volgens verzoeker een groter relatief gewicht toegekend dan aan de referenties die aansluiten bij het hoofdaspect. De functieomschrijving en het opleidingsonderdeel vereisen nochtans in eerste instantie een beslagenheid in het transport- en maritiem recht. Het is onredelijk en niet objectief te noemen dat vooral ervaring in publiek recht in aanmerking wordt genomen. De referenties van S. Van Garsse hebben voornamelijk betrekking op “het strikte publiekrecht” en bezwaarlijk kan uit zijn curriculum en sollicitatieformulier een betere academische onderzoeks- en onderwijservaring en kennis worden afgeleid in het publiek transportrecht. Daarentegen getuigen alle referenties van verzoeker “van een uitgesproken kennis op het vakgebied van het Maritiem- en Transport Recht in hoofdzaak, waarbij de publiekrechtelijke invalshoek tevens werd benaderd en onderzocht”. Verzoekers profiel sluit derhalve beter aan bij de functieomschrijving.

8.2.2. In de memorie van wederantwoord beklemtoont verzoeker dat bepaalde van zijn publicaties ook een publiekrechtelijke invalshoek hebben en hij betwist dat S. Van Garsse een grotere wetenschappelijke praktijkkennis en onderwijservaring zou hebben opgebouwd.

8.2.3. In de laatste memorie benadrukt verzoeker dat de benoemende overheid bij de effectieve vergelijking van titels en verdiensten dient uit te gaan van de vereisten van de functieomschrijving in de vacature. Hij wijst erop dat de benaming van het opleidingsonderdeel wordt gekaderd in het transport- en maritiem recht en dat wordt vereist een onderzoek in “het domein van het transport- en maritiemrecht” uit te bouwen. Zowel in de spraakgebruikelijke betekenis als volgens de vacature wordt in het betrokken zogenaamde verdiepingsvak een bepaald aspect van het transport- en maritiem recht uitgediept. De term “vakdomein” verwijst in deze dan ook ondubbelzinnig naar het transport- en maritiem recht, en niet naar relevante onderzoeks- en onderwijservaring betreffende een aspect daarvan. Bijgevolg werden niet op rechtens relevante en feitelijk correcte wijze ettelijke publicaties en onderwijservaring van S. Van Garsse in de weegschaal gelegd die louter en alleen betrekking hebben op publiekrechtelijke onderwerpen en dan nog voornamelijk aangaande overheidsopdrachten, domeingoederenrecht en PPS. Aldus krijgt “kunde betreffende een benaderend aspect”

voorrang op “kunde inzake het globale vakdomein waarin tevens het gespecialiseerde aspect aan bod komt”. Het vak betreft immers vraagstukken van het transport- en maritiem recht en geen vraagstukken van het publiek recht. Verzoeker besluit dat de omstandigheid dat door de concurrerende kandidaat referenties werden voorgelegd die in overwegende mate betrekking hadden op publiek recht zonder enige verbondenheid met het vakdomein van het transport- en maritiem recht maakt dat verwerende partij de functieomschrijving in de vacature heeft miskend.

Ten slotte verwijst verzoeker nog naar de bijkomende toelichting in zijn sollicitatieformulier waar de publiekrechtelijke aspecten van de naslagwerken en wetenschappelijke artikels van verzoeker worden aangewezen. Het sollicitatieformulier vermeldt ook de titel van het doctoraat en een aantal onderzoeksopdrachten, waarbij alleen reeds uit de titels zelf duidelijk blijkt dat ze verband houden met publiekrechtelijke vraagstukken van het transport- en maritiem recht. Ook de publicaties met betrekking tot de reglementering, structuur en werking van de Europese binnenvaartmarkt en algemeen beleid en regelgeving zijn bij uitstek publiekrechtelijke vraagstukken van het transport- en maritiem recht.

8.3.1. Verzoeker doet in *het tweede onderdeel* van het eerste middel gelden dat verwerende partij haar eigen selectiecriteria, die door de adviescommissie werden opgesteld en bijgevolg als relevant moeten worden beschouwd, niet heeft nageleefd. Er werd geen vergelijkende beoordeling gemaakt van de beschikbaarheid van de kandidaten, noch van hun visie op de aanpak van het opleidingsonderdeel en de onderwerpen waarin zij een verdere mogelijkheid tot onderzoek zien. Door slechts ten aanzien van twee criteria de titels en verdiensten te vergelijken, heeft verwerende partij zich bezondigd aan willekeur. Daarnaast werden bepaalde kennelijk relevante aspecten, namelijk de behaalde academische graden en de anciënniteit, niet onderzocht. De criteria laten een te grote keuzevrijheid aan verwerende partij, wat willekeur in de hand werkt.

8.3.2. In de memorie van wederantwoord blijft verzoeker erbij dat de adviescommissie vijf criteria heeft opgesteld na kennisname van de kandidaturen en deze criteria willekeurig heeft toegepast. De overheid mag voorts zonder ge-

gronde reden niet bepaalde beoordelingsfactoren disproportioneel laten doorwe-
gen.

8.3.3. In de laatste memorie herhaalt verzoeker dat de criteria “visie op de aanpak van het vak” en “mogelijke onderzoeksopdrachten” niet bij de be-
oordeling werden betrokken. De verdiensten op datum van selectie aanwezig
kunnen volgens hem geen toetsing inhouden van de visie op de toekomstige aan-
pak van de onderwijsopdracht. De mogelijke onderzoeksprojecten zijn ter sprake
gekomen naar aanleiding van de mondelinge interviews, doch dit werd geheel ten
onrechte op willekeurige wijze niet in de finale beoordeling opgenomen. Het be-
trokken zijn in een heel aantal werkgroepen als algemene noemer in hoofde van
S. Van Garsse betreft een hedendaagse vaststelling, maar heeft geen toekomstge-
richte relevantie voor de wijze waarop een bepaalde onderzoeksopdracht binnen
een vakdomein waarin deze nooit actief is geweest, zal worden ingevuld.

Beoordeling

9. Zoals blijkt uit de omstandige kritiek die verzoeker ontwikkelt
tegen de motivering van de door hem bestreden beslissing, is de motivering op
grond waarvan de voorkeur is uitgegaan naar S. Van Garsse hem zeer wel bekend
en toont verzoeker niet aan enig belang te hebben bij het aanvoeren van de forme-
le-motiveringsplicht. Verzoeker spreekt die reeds in het auditoraatsverslag neer-
geschreven vaststelling in zijn laatste memorie overigens niet tegen.

In die mate is het middel niet ontvankelijk.

10. Verzoeker vertrekt met betrekking tot het eerste middelonder-
deel van een verkeerd uitgangspunt, als zou het transport- en maritiem recht kern
en wezen moeten vormen van de beoordelingsmaatstaf voor de te begeven be-
trekking en als zou relevante affiniteit met “dit vakgebied”, hetzij “in redelijk-
heid” hetzij overeenkomstig de aangevoerde regelgeving dienen te primeren op
de affiniteit met “het deelaspect” publiek recht. De Raad van State valt daarente-
gen volkomen bij hetgeen verwerende partij betoogt in de memorie van ant-
woord:

“Ten eerste slaat ‘het betrokken vakgebied’ zoals bedoeld in artikel 90 van het decreet op de Universiteiten -uiteeraard- op het opleidingsonderdeel waarvoor de vacature is uitgeschreven, en niet op de opleiding waarin dat opleidingsonderdeel is ingebed. Er anders over oordelen zou leiden tot aberrante situaties waarbij bijvoorbeeld het opleidingsonderdeel ‘Inleiding tot het recht’ in de bachelor Toegepaste Economische Wetenschappen eerder door een econoom dan door een jurist zou worden gedoceerd, ‘Filosofie’ in de bachelor Rechten eerder door een jurist dan door een filosoof zou worden gedoceerd, enz. De titels en verdiensten dienen bijgevolg uitsluitend op het niveau van het opleidingsonderdeel te worden beoordeeld. In dit geval is dat: ‘Publiekrechtelijke vraagstukken inzake transport- en maritiem recht’.”

Het bedoelde opleidingsonderdeel maakt deel uit van het postgraduaat “transport- en maritiem recht”. Andere opleidingsonderdelen zijn onder meer twee algemene vakken, met de woorden van verwerende partij “kernvakken”, namelijk transportrecht en maritiem recht. De opleiding wordt aangevuld met specifieke verdiepingsvakken zoals het internationaal zeerecht of vakken die probleemstellingen in een bepaalde tak van het recht -milieurechtelijk, Europeesrechtelijk, publiekrechtelijk- in verband brengen met het transport- en maritiem recht. De vacante docentfunctie in kwestie heeft geen betrekking op een algemeen vak in het postgraduaat transport- en maritiem recht, maar op een specifiek verdiepingsvak waarin, wat door verzoeker niet wezenlijk wordt betwist, een uitdieping plaatsvindt van een bepaald aspect, namelijk het publiekrechtelijk aspect van het transport- en maritiem recht. Gelet op deze “specialistische invalshoek” handelt de benoemende overheid dan ook niet buiten haar beoordelingsvrijheid als zij de verdiensten van de kandidaten met betrekking tot het publiek recht prominent of doorslaggevend in haar beoordeling betreft. Dit geldt des te meer aangezien daarnaast in de opleiding ook de algemene vakken transportrecht en maritiem recht worden aangeboden.

Het is niet omdat verwerende partij daarover binnen de grenzen van haar discretionaire bevoegdheid evengoed anders had kunnen oordelen, dat zij door een kandidaat te verkiezen met een gedegen kennis van het specifieke rechtsdomein, zijnde het publiek recht, boven een kandidaat gespecialiseerd in het globale rechtsdomein, zijnde het transport- en maritiem recht, haar beoordelingsvrijheid te buiten zou zijn gegaan.

De argumentatie van verwerende partij dat de vergelijking van de aanspraken van de kandidaten relevant betrokken mag worden op “het opleidingsonderdeel waarvoor de vacature is uitgeschreven”, zijnde “publiekrechtelijke vraagstukken inzake transport- en maritiem recht”, en niet of niet in de eerste plaats op de opleiding waarin het opleidingsonderdeel is ingebed, zijnde het postgraduaat transport- en maritiem recht, is volgens de Raad van State dan ook aanneembaar en getuigt niet van willekeur, noch van een verkeerde uitlegging van het begrip “vakgebied” als bedoeld in artikel 90 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap.

11. De Raad van State bespeurt ook geen tegenspraak met het vacaturebericht. Daarin is enkel relevant te lezen dat de kandidaat “bouwt onderzoek uit in het domein van het transport- en maritiem recht” als onderdeel van de toekomstige opdracht, en niet van het reeds vooraf voorgeschreven profiel. Daarenboven is onderzoek naar de publiekrechtelijke vraagstukken inzake transport- en maritiem recht *ipso facto* onderzoek in het domein van het transport- en maritiem recht *sensu lato*. Artikel 16 van het statuut van het zelfstandig academisch personeel, goedgekeurd op 12 december 2003 en laatst gewijzigd op 30 juni 2009 (hierna: het ZAP-statuuut), dat voorschrijft om de kandidaten mede te beoordelen “rekening houdende met de in het vacaturebericht vermelde functievereisten” kan bijgevolg evenmin geschonden zijn.

12.1. Verzoeker merkt in het inleidend verzoekschrift bij de toelichting van het eerste middelonderdeel op, dat uit het curriculum van S. Van Garsse “een uitermate beslagenheid en een opgave van referenties dient te worden afgeleid die betrekking hebben op het strikte publiekrecht zoals de publiek-private samenwerking, het instrumentarium van de overheid voor samenwerking en ter beschikkingstelling van goederen op het openbaar domein ed.; dat diens referenties en ervaring quasi uitsluitend betrekking hebben op het administratief recht en meer bepaald de benadering van de contractuele en institutionele vormen van samenwerking van het bestuur met de private sector; dat binnen diens publicaties, onderwijservaring en relevante referenties geen deugdelijke feitelijke elementen kunnen worden afgeleid waaruit blijkt dat deze op objectieve wijze gerelateerd kunnen worden aan een geprivilegieerde kennis van het transport- en maritiem Recht” en voorts dat “uit diens kandidatuur door de bestreden beslissing afgeleide

elementen allen betrekking hebben op het zuiver publiekrecht en zelfs het publiek goederenrecht, zoals PPS, concessies, overheidsopdrachten en dergelijke, doch geenszins in redelijkheid enige grotere relevante academische referenties kunnen worden afgeleid gerelateerd aan het hoofdaspect van de functie, zijnde het Transport- en Maritiem Recht”.

12.2. Verzoeker betreft in het inleidend verzoekschrift die vaststellingen hoofdzakelijk op de zo-even besproken en verworpen grief omtrent het vermeende “hoofdaspect” en “deelaspect” van de te begeven functie. Hij ontkracht alleszins niet overtuigend de feitelijke vaststellingen in de motivering van de bestreden beslissing ten gunste van de onderwijs- en onderzoekservaring van tussenkomende partij, van wie hij zelfs de “uitermate beslagenheid” erkent.

Verzoeker gaat er voorts aan voorbij dat de dienstverlening en de praktijkervaring van S. Van Garsse mede de balans hebben doen overhellen in diens voordeel en dat deze niet zijn gericht op “zuiver” publiekrechtelijke aspecten, maar inzonderheid op “publiekrechtelijke aspecten van haven- en transportbeheer”. Zo wijst het verslag erop dat S. Van Garsse een bijzonder sterke link met de praktijk kan voorleggen door zijn betrokkenheid bij een groot aantal relevante werkgroepen -zoals de Duurzame Antwerpse Mobiliteit-werkgroepen voor de Oosterweelverbinding, het project Kanaal Gent-Terneuzen en het project Vlaamse Baaieren- en door als expert verbonden te zijn geweest bij onder meer de Europese commissie Directoraat-Generaal Transport en Vervoer. Verzoeker beweert aldus onterecht dat de publiekrechtelijke expertise van S. Van Garsse geen enkele “verbondenheid met het vakdomein van het transport- en maritiemrecht” vertoont en strikt tot het zuiver publiekrecht beperkt zou zijn.

12.3. Wat verzoekers eigen verdiensten dan weer betreft op het vlak van onderwijs, blijkt uit het verslag dat hij aan een hogeschool gedurende vier jaar het algemeen vak Zee- en vervoerrecht heeft gedoceerd. Verzoeker beweert dat, maar preciseert niet welke, publiekrechtelijke aspecten in die cursus aan bod zijn gekomen. S. Van Garsse geeft sinds 2008 een publiekrechtelijk vak “Instrumentarium van de overheid” aan de universiteit Antwerpen. Gelet op het opleidingsonderdeel -met focus op publiekrechtelijke vraagstukken en gegeven aan een universiteit- heeft verwerende partij de grenzen van de redelijkheid niet

overschreden door aan de specifieke onderwijservaring van S. Van Garsse de voorkeur te geven.

Verzoeker ontwricht evenmin de door de benoemende overheid gemaakte vaststellingen over zijn wetenschappelijke publicaties in het vakgebied scheepvaart- en transportrecht. Hij betwist immers nergens de vaststelling van het verslag dat zijn publicaties hoofdzakelijk van oudere datum zijn; dit geldt voor zijn verwijzing naar het handboek *Beginselen van Belgisch Binnenvaartrecht* (1991) en publicaties in het Tijdschrift *Belgisch Handelsrecht* (1993) en in de *Kluwer Transportgids* (1996). Deze behandelen voorts ook eerder privaatrechtelijke aspecten (aansprakelijkheid, het vervoerscontract en het CMNI-verdrag) inzake de binnenvaart. Wat zijn verwijzing naar het toen nog te verschijnen handboek “*Beginselen van Europees Internationaal Rivierenrecht*” betreft, dat een herwerking van zijn proefschrift behelst, dient te worden vastgesteld dat, zoals uit zijn bijkomende toelichting blijkt, de publiekrechtelijke invalshoek beperkt blijft tot de behandeling van het juridisch statuut van Europese internationale rivieren (belicht vanuit internationaal en Europees publiekrechtelijke invalshoek). Ook zijn twee recente onderzoeksopdrachten (2004 en 2009) hebben betrekking op het transport over Europese waterwegen (harmonisatie van regelgeving met betrekking tot goederentransport over rivieren en juridische aspecten van grensoverschrijdend transport via het water in Europa). Dit getuigt niet onmiddellijk van een ruime benadering van de publiekrechtelijke aspecten van het transport- en maritiem recht.

12.4. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de door hem voorgelegde gegevens van aard zijn dat ze in vergelijking met de verdiensten van S. Van Garsse de verwerende partij tot een ander oordeel dienden te brengen.

13. Het eerste onderdeel van het eerste middel wordt verworpen.

14.1. Wat het tweede onderdeel betreft, moet luidens artikel 90 van het universiteitendecreet “de benoeming of aanstelling [van een lid van het zelfstandig academisch personeel] gegrond zijn op een vergelijking van de wetenschappelijke en de onderwijskundige kwaliteiten van de kandidaten in het betrokken vakgebied”.

De raad van bestuur van de universiteit Antwerpen heeft in het ZAP-statuut de voorwaarden voor de benoeming of de aanstelling van het zelfstandig academisch personeel bepaald. Dit statuut bepaalt onder meer in artikel 5, § 1, de algemene voorwaarden en omschrijft in artikel 5, § 2, de specifieke profielen voor onder meer de graden van docent en hoofddocent.

Artikel 5, § 1, van het ZAP-statuut luidt:

“Onverminderd de in het universiteitendecreet opgenomen algemene bepalingen betreffende de diplomavooraarden, worden bij een benoeming of aanstelling in één van de graden van het ZAP de competenties en verdiensten van de kandidaat op het vlak van wetenschappelijk onderzoek en academisch onderwijs en eventueel wetenschappelijke dienstverlening afgewogen tegenover de vacante opdracht en de goede werking van de academische overheid.”

Artikel 5, § 2, luidt, wat de competentieprofielen van docent en hoofddocent betreft:

“Aansluitend bij § 1 moet het personeelslid, om tot de onderscheiden graden van het ZAP te kunnen worden benoemd of aangesteld, bovendien:
1° voor docent: op grond van voordien geleverde prestaties beantwoorden aan de redelijke verwachting dat degelijk wetenschappelijk onderzoek zal worden verricht en degelijk onderzoeksgebaseerd onderwijs zal worden verstrekt;
2° voor hoofddocent: het bewijs hebben geleverd op een degelijke wijze onderzoeksgebaseerd onderwijs te verstrekken en op een degelijke wijze wetenschappelijk onderzoek te verrichten (inz. Aan de redelijke verwachting voldoen zich autonoom te ontwikkelen, alleen of in een wetenschappelijk samenwerkingsverband met andere ZAP-leden). Hij/zij is actief betrokken in een academische eenheid.”

Daarbij aansluitend bepaalt artikel 16 van het ZAP-statuut over de aanstellings- en benoemingsprocedure:

“De academische competenties van de kandidaten worden afgewogen ten opzichte van elkaar, rekening houdende met de in het vacaturebericht vermelde functievereisten en getoetst aan de in artikel 5 omschreven competentieprofielen. De bij vergelijking hoogst gekwalificeerde en geschikt bevonden kandidaten worden voor de aanstelling of benoeming

voorgedragen.”

14.2. Te dezen werden de kandidaten, als leidraad voor de beoordeling, gevraagd om een “academisch dossier” samen te stellen aangaande hun academische onderwijsopdrachten, wetenschappelijke publicaties en wetenschappelijke activiteiten. De adviescommissie heeft, na de kandidaten gehoord te hebben, hun titels en verdiensten vergeleken aan de hand van een voorstel dat de decaan formuleerde, rekening houdend met “in het bijzonder hun affiniteit met het domein van de vacature, hun onderwijservaring, hun visie op de aanpak van het opleidingsonderdeel, de onderwerpen waarin zij verdere mogelijkheid tot onderzoek zien, en hun beschikbaarheid”. De raad van bestuur, zoals ook eerst de selectiecommissie en de faculteitsraad, heeft in de bestreden beslissing de motieven van de adviescommissie tot de zijne gemaakt, ook al is daarbij niet meer formeel de aangehaalde opsomming hernomen.

14.3. De gegevens met betrekking tot de visie op de aanpak, de verdere mogelijkheden tot onderzoek en de beschikbaarheid zouden volgens verzoeker beoordelingscriteria zijn die niet in de vergelijkende beoordeling zijn betrokken.

15. Met betrekking tot de beschikbaarheid voor de functie hadden de drie gerangschikte kandidaten op hun sollicitatieformulier vermeld dat zij minstens de vereiste 10% van hun tijd beschikbaar konden stellen. Dit wordt ook in het verslag van de adviescommissie vastgesteld, zoals verzoeker terecht opmerkt. Aldus werd deze voorwaarde, die overigens een louter praktische kwestie is, wel degelijk bij de beoordeling betrokken. Verzoeker ontkracht dit niet en de Raad ziet niet wat een verdere vergelijking hieromtrent dan nog zou moeten bijbrengen.

Verzoeker geeft voorts zelf aan dat zowel de affiniteit met het domein als de onderwijservaring van de kandidaten effectief werden vergeleken.

De benoemende overheid is niet verplicht de vergelijking van de kandidaturen te beperken tot of te doen aan de hand van de in het voorstel van

de decaan uitdrukkelijk opgesomde profielvereisten. Het volstaat dat de criteria op grond waarop zij tot de aanstelling overgaat, kenbaar zijn doordat ze worden vermeld of minstens duidelijk blijken uit concrete gegevens. De gehanteerde criteria dienen voorts objectief en pertinent te zijn ten aanzien van de te begeven functie en moeten op alle kandidaten op een gelijke wijze zijn toegepast.

Zelfs indien met verzoeker zou worden aangenomen dat “slechts ten aanzien [van] twee criteria” (de eerste twee) de titels en verdiensten van de kandidaten zouden zijn vergeleken, kan daar bijgevolg nog geen willekeur uit worden afgeleid aangezien deze twee criteria, wat hij niet betwist, ten aanzien van alle kandidaten zijn gehanteerd en zij aan de hand ervan zijn vergeleken.

Het valt toe aan de benoemende overheid om te bepalen welk belang zij hecht aan de verschillende profielvereisten. Verzoeker toont niet aan waarom niet méér belang zou mogen worden gehecht aan de criteria op het vlak van wetenschappelijk onderzoek en praktijkervaring en van de affiniteit met het domein van de vacature. De pertinentie van deze criteria kan ook moeilijk worden betwijfeld: deze zijn slechts de vertaling en concrete uitwerking van de in artikel 5 van het ZAP-statuuut opgenomen criteria inzake wetenschappelijk onderzoek en academisch onderwijs waar iedere beoordeling voor een ZAP-aanstelling in het licht van de vacante opdracht in ieder geval op gesteund moet zijn. En ook al laten deze profielvereisten een ruime invulling toe, dan impliceert dit nog geen onbeperkte beoordelingsbevoegdheid. Verzoeker is in staat om de pertinentie van de gekozen criteria aan de rechter voor te leggen evenals de concrete toepassing ervan op de ingediende dossiers.

Overigens laat verzoeker in de hele loop van deze procedure na concreet aan te geven welk “aspect” van zijn “visie aanpak van het vak” en “mogelijke onderzoeksprojecten” in zijn voordeel ter sprake is gekomen naar aanleiding van de mondelinge interviews en gaat hij eraan voorbij dat in de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk zijn visie is besproken en vergeleken, waar immers te lezen is dat hij “blijk [geeft] van een minder ruime benadering van de publiekrechtelijke aspecten”, terwijl bij de andere kandidaten “die visie [...] prominenter aanwezig is”.

16.1. De omstandigheid dat ook (bijkomende) academische graden en anciënniteit als dienstige beoordelingsgegevens bij een vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten hadden kunnen worden betrokken, impliceert niet dat de overheid, door dat niet te doen of daar niet het gewicht aan te geven dat verzoeker zou hebben gewenst, buiten de grenzen is getreden van wat van een normaal zorgvuldig handelende overheid moet worden verwacht. Wat de academische graden of de diploma's betreft, moeten de kandidaten voldoen aan de bij decreet opgelegde minimale diplomavooraarden voor de graad van doctent. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, worden de academische graden van de drie kandidaten voorts wel degelijk vergeleken: ze zijn per kandidaat en per opleiding aangegeven. Dat niet dieper is ingegaan op deze graden is voorts aannemelijk vermits, zoals verwerende partij opmerkt, "hun relevantie voor kandidaten die intussen met succes een doctoraat hebben behaald en wetenschappelijk actief zijn geweest, evident ondergeschikt [is]". Verzoeker verduidelijkt alleszins niet in welk opzicht zijn academische graden hem een voorsprong zouden hebben verschaft ten opzichte van de benoemde kandidaat.

16.2. Wat de anciënniteit betreft heeft de decreetgever zelf daaraan steeds minder gewicht toegekend en dergelijke vereiste uiteindelijk niet meer decretaal bepaald, het aldus aan de universiteiten overlatend die eventueel alsnog te bepalen. Door aan de anciënniteit geen overwegend belang te hechten, handelt de benoemende overheid bijgevolg niet onwettig.

17. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten op een willekeurige, onzorgvuldige of discriminerende wijze zou zijn geschied, of in strijd met het beginsel verwoord in de spreuk *patere legem quam ipse fecisti*.

Ook het tweede middelonderdeel van het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

18. Het tweede middel is "genomen uit de schending van art. 87 van het Decreet betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap van

12 juni 1991 samengelezen met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, desgevallend met toepassing van art. 159 Gec.G.W. betreffende het statuut ZAP zoals vastgesteld door de UA, en uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag”.

19. Verzoeker heeft dit middel in identieke bewoordingen aangevoerd en toegelicht in zijn beroep A.199.214/XII-6501 tot nietigverklaring van de aanstelling, door verwerende partij op dezelfde dag beslist, van Johan Peeters tot deeltijds docent. Dit annulatieberoep is door de Raad van State op dezelfde zitting behandeld en in beraad genomen als de huidige zaak en er is ook heden bij arrest nr. 220.237 uitspraak in gedaan, waarbij dit middel is verworpen.

Om dezelfde redenen als zijn uiteengezet in het arrest nr. 220.237, die de Raad ook in deze zaak bijvalt, wordt het tweede middel verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 10 juli 2012,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest